

*Közepével
öt szél
mi*

„Szólj igazat, betörök a fejed.”

ÁLLAM-
KÖNYV-
TÁRA

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10, 20 és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre 3 frt — kr.
Fél évre 1 „ 50 „

Egyes szám ára: 10 kr.

Bérmentelen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllentő.

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

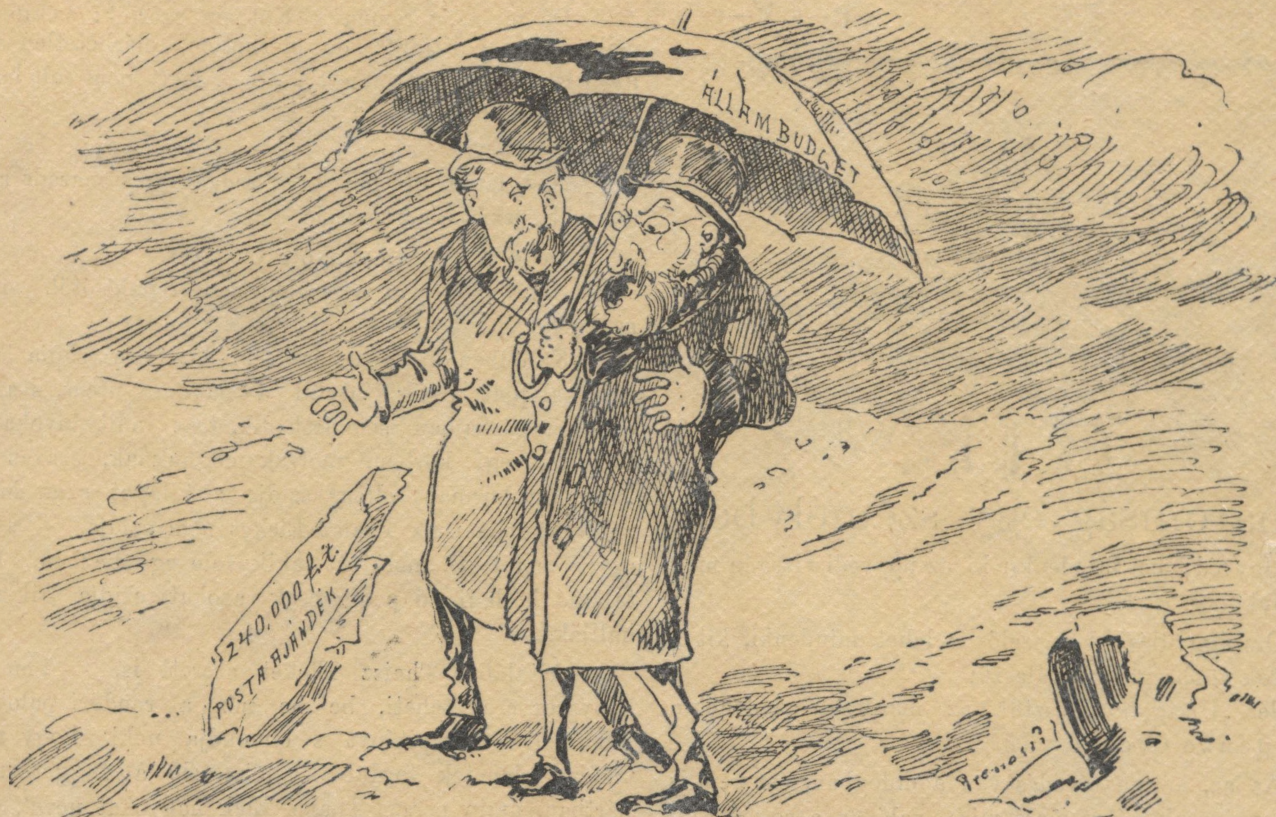
Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadó-hivatal.

Újévi ajándék.

T—a K—n. Átkozott jégdarab! Milyen lyukat vágott az esernyőnkön. Mivel földjük be, hogy aztán meg ne ázzunk alatta?

Az öngyilkosok.

Tavasz alig virul fölötte,
Alig virul szép ifjusága,
Bús kebellet, kétségbeesve
Az ijesztő halált sovárgja.
— Oh, árva kor! fiaid vére
Hová sülyed, hová fajul?
. . . Inkáb meghal, megsemmisül; de
Honáért élni nem tanul!

Ahelyett, hogy előre törne:
Megfélemlik és visszaretten;
A helyett hogy hön lelkesülne:
Megáll gyáván és csüggedetten.
— Jaj! ki múltat teremtni nem kész:
Jövőjében semmi remény!
Kinek sok vágya s nincs erője:
Nincs áldás annak életén!

Oh, törpe lelkek, kik szivében
Nincs meg az akarat erélye!
Van-e, a ki küzdekek nélkül
Reményeit, célját elérte?
Mit se próbál, . . s kívánna mindent,
S a csalódás lesujtja őt!
De hát mit is várjon mást végül.
Ki élni nem tanul előbb?

P—s M—r.

A háromság egy személyben.

Ügyvéd lehet mindenki: ki az ügyvédi vizsgán meg nem bukott.

Országgyűlési képviselő is lehet mindenki, kit a választók többsége megválaszt;

de „Ujság szerkesztő“ az már csak az lehet a kinek pénze és esze van.

Az az, kérem tévedés van a dologban, ész nem is kell hozzá csak pénz, mert mire való az a sok ujság író, a ki rossz fizetés mellett, éjjel nappal dolgozik azért, hogy a szerkesztőnek pénze legyen; tehát ész nem kell, csak pénz!

Igy gondolkozott ő, ki a szabad lengyel nemzetnek nem fia ugyan, de legalább deákizált nevénél fogva „Lengyelhont“ képviseli a fővárosban.

Mint fiatal ember ügyvéd lett. Megkaparította magának a főváros egyik könyvatos reporterjét; ez kürtölte nevét széles e hazában, megírta minden ügyvédi védbeszédét, s megtette „hirneves ügyvédnek.“

S mikor már „hirneves ügyvéd volt“ felcsapott függetlenségi pártinak, belekapaszkodott a nagy nevű függetlenségi képviselők kabátjába, s ezek cipelték magukkal kerültreől, kerületre, míg nem egyik kerületben megbotlott, s bele esett a képviselő mandatumba. — s lett országgyűlési független párti képviselő.

De a tökéletesedésnek nincs határa.

Hamár két színben játszott, mért ne játszóék három színben is gondolá. Van már ügyvédi diploma, van már országgyűlési képviselői mandatum, mért ne legyen redaktor is?!

S a gondolat két éjen át bántotta őt, de a harmadik éj után már elhatározta magát. Redaktor lesz!

S ugy lön.

Nagy falragaszok hirdették, hogy új ujság fog megjelenni, melynek neve: „Nemzeti Ujság.“

S az ígéret tetté vált, a Nemzeti Ujság megszületett.

Nem volt ugyan sok haszna a nemzetnek belőle, de annál több hasznot remélt a redaktor.

De mi az a remény? Kölcsény szerint: kéklő lepelben jár előttünk“ de elérhetlen, elérhetetlen volt neki is, mert . . . mert . . . mert nem volt hozzá az mi kell, három betű és z.

S aztán?

Nos aztán, ott hagyta a redaktiót, s maradt az a mi volt, fiskális és képviselő.

De ő azért nem bukott redaktor.

Nem, ő csupán visszalépett a redaktiótól, ennyi az egész.

Különben ő igen derék, jó fiu, félre csapja karimás kalapját, végig fityüli a hatvani utcát, s aztán egy két párbaiban segédeskedik, tesz indítványokat a függetlenségi körben, melyek megbuknak, szavaz az „átkozott kormány ellen“ szidja a világot s az embe- reket, csupán csak Thaisz Eleket nem szidja, — s ezt azért nem teszi, mert ott lakik vele egy házban, s megtalálná hallani, ő pedig csak azokat szidja kik nem hallják.

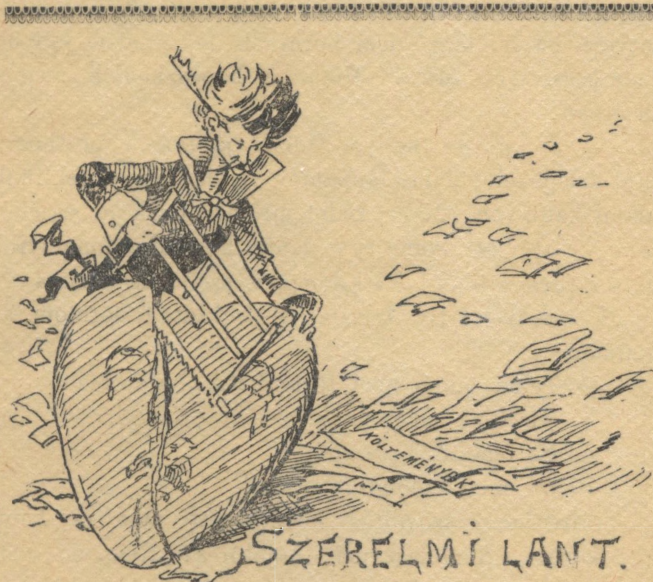
Általában Thaisz Eleket szereti is, — mert a hányszor csak teheti, be be néz a rendőri palotába, felkeresi a főkapitányt s elmondja neki, hogy mily tréfás jelenetek fordulnak néha elő a függetlenségi pártban, amin persze Thaisz Elek nagyokat nevet.

Utoljára hagytuk jellem vonásából a legszebbiket, s ez az ő arcképe: — sugár, magas alak, szép fekete hajjal, s bajusszal, pörge kalapot hord, mintha ma

jött volna Debreczenből, kabátja prêmes, mint Csokonay egykori mentéje, melyet Szana Tamás „Csokonay életrajzá”-ban oly szépen megénekelt. Kék szemei, — a szépség e ritkasága sok szép női szívet hoz dobbanásba, de hogy is ne, mikor ő a Lengyelhaza névleges képviselője, a magyar főváros ismertnevű fiskálisa, a magyar országház egy fiatal képviselője:

Polónyi Géza.

Figyelő.

XII.

Megnyugvás.

**A szivedből kizártad
Szerető szívemet,
És énnekem megvetés
Jutott az üdv helyett.**

**Ha már szívem szivedből
Kizártad, elűzted:
Megnyugszom, csak engemet —
A házadban tőrj meg!**

Dühös szerelmi vallomás.

Éhes baka a kantinos frajlához: Bájodus nagysám, nem hallja miként ver itt e roskadozó kebelben ez a rohadt krumpli magáért? Hát magát nem eszi a fene én értem?

A hónap közepe felé.

Jogász. (A szobaasszonyához.) Hát maga nekem olyan nadrágot hoz be, amelyiknek lyukas a zsebje?

— A hónap közepe felé vagyunk. Az ifjúr úgy sem tesz bele semmit már.

Megfordítsa?

A lelkész a gyászoló közönséghez: És most tisztelt gyászoló közönség, tekintsük a megboldogultat másik oldaláról is...

Templomszolga. Megfordítsuk?

Mokhány Kóbi.

Soll mich der schlag treffen, ha thodtam mit sinálok a moltkhor, ilyen bolondot még nem thettem miótha Najdságos úr meglettem. Hiába no, az ilyes pasziónt sak a Najdságos urak követnek el, hojd a levelek megégethik. Edj rakhás folyamodvány bizonitványokkal, selédkönvekkhel, edjütt a lángok marthalékha lett. Ez a Jancsi ez a Jancsi ínasom! hodj nekhi thübb esze nem voltha mint a Nadjságos orának! Meg is szidtham érthe, azonban beláttham, hodj mégis sak nekhi voltha igaza. Azt mondta, hodj ha a Nadjsagos úr parancsolja, még a thübbe is medj. Legaláb 50 ispán, 100 szobaleány, 30 ajtónálló, 20 vadász, 40 khocsis, khivánja a bizonitványok, nekhem pedig már egy sem khöll, mert az állások be vannak thültve. No Kóbi mothasd meg hojd the magyar gavallér, egy gentleman vadjol, mothasd meg hojd benned is megvadjon a mag-naten khékvér. Jancsi! mondok, a liberias ínasomnak Itt vannak-e a megégethett khárosoltak? Igenis Nagyságos uram! — mondja ü. Nos hát mondjál nekhi hodj megvannak-e asekorálva? — Nem értem instállom a Nagyságos urat. — Ejnye Jancsi! hát the oljan thükfilkhó megvadjol? Hát azok az okmányok, a meljek megégetthél, meg volthak-e bisztositva a thüz ellen?

A Jancsi khimedj és ismét bejön jelentheni, hodj nem volthak bizthositva. Mondjál nekhi, hodj sajnálok ükhet, miért oljan csacsikhok ük, hodj nem bizthositjak a vadjonukhat. Erre ismét khimedj és amint mondja nekhi, hát oljan morgást hallok, mint a Rip van Winkle elüadáson a menydürgést othánózó deszkhasórolás.

Cipóm sarkhába szállt a báthorságom, mikhor hallotham mondani, hodj iljen sak zsidóthól thelik. Erre rohanok a kolcslyoknak, és onnan khiabálok: Hallják maguk silapodjanak, én mindegyikhöknek megadom a 15 kros bélyeget, és irassanak ój bizonitvány. Erre edj báthor vithéz nekhi jön az ajthónak, s az ajtó khilincsét a homlokhommal úgy össze üthötte, hojd honjat vágódtham. Thübbet nem thodok, mert elájoltham; sak mikor fölébredtem mondja a Jancsi ínasom, hodj elmenthek engemet füladni. Na jó én is feladok ükhet s quittek leszünk.

Valahára.

— Kedves ifju ur ez az utolsó kérdésem önhöz: mikor fizeti ki már a szabókontót?

— No, csakhogy valahára vége szakad annak a sok kérdezösködésnek.

Az utolsó Robinzon naplója.

Íratandó a XX. században.

I

Breszt 1984. január.

Ma történt meg a behajózás a Mandragórára, egy francia hajón, mely a föld körüli útjára s a művelt világ szemei elől eddig elrejtett titok leple fődött földrészek felkutatására indult.

Gyermekségemtől nem hagy aludni a hirneves hajósok dicsősége.

Tehát végre én is meg fogom rögzíteni nevemet valamely elhagyatott pusztaszigeten; nekem is lesznek kalandjaim, én is fogok hát emberi lábnyomoktól eddig szűz földet taposni!

Van elég, talán sok műveltségem is. Meguntam a nagy városokat kaszárnya-házaikkal, borotvált fasorokkal; — az ősz, a vad természet után vágyom én.

Robinzon életét mindig irigylésre méltónak tartottam.

Ah! ha Franklin korában éltem volna!... Végre hát én is fogok a földgömbön egy zugot fölfedezni, annak nevet adni s azt betelepíteni.

Mit mondok, betelepíteni! Nem, kegyeletből meghagyom pusztaszigetelenségét. Elhelyezkedem rajta egyedül, egyetlen társam legyen a kék ég és ott megírandom „Az utolsó Robinzon napló“-ját.

Felszedik a horgonyt Isten nevében!

II.

Utazásunk napjától mintha az ég örömét lelte volna üldöztetésünkben.

Csodálatos szép idő! Sietek hozzá adni, hogy hajónk oly bámulatos technikával s a vízmű-és erőtan oly mély ismeretével van konstruálva, hogy alig vehető észre az ingása.

Ugy tetszik nekem, mintha el sem hagytam volna a szárazföldet, s azon az én kedves III. emeleti otthonomat...

Azonban az ég csakhamar elkomorult s a kapitány szeméhez illeszté távcsövét. Semmi kétség többé: vihar van készülöben! Örvendeztem én.

Kezdődik szerepem.

III.

Senegál 1984. február.

Még most is forr bennem a méreg. A vihar szétépte láncait, mint egy dühös eb, csattogva tombolt. Hatvan lábnyira tornyosultak a hullámok; villámvilámot ért s a tüzes menykövek sustorogva csapkodtak le körülöttünk. Ah csak bolondjából a hajónk árbo-czába ütköznék valamelyik!

Járművünk félelmetesen recsegett-ropogott. Szilárd léptekkel közeledem a kapitányhoz. Ő érzéketlenül sétált fel s alá a kormányhidon, nagy bodor füstökeregetve hatalmas szivarából, mintha el akarná előlünk takarni a fenyegető vihar ádáz képét, mi közben biztosan ellensúlyozá a hajó hanykódását.

Ez az érzéketlenség boszantott engem s rosszul palástolt türelmetlenséggel kérdezem:

— Veszély közeledik ugy-e?

— Veszély? már miért! mondá ő vállat vonva.

— Terringettét! hajótörés fenyeget! Ne szépitse a dolgot előttem, nekem van bátorságom és...

— Ön nagyon komikus a képelt hajótörésével. Ön azt hiszi talán, hogy még mindig a XIX. században élünk?... Kapaszkodjék ön a korlátba!... Mai napság, hála az égnek! már elég szilárdan vannak építve a hajók, hogy nem borulnak le minden kölyök vihar szeszélye előtt... Mondom kapaszkodjék meg a korlátban!

— Jó, jó, de nagyon közel járunk a parthoz s majd felpékel valami lappangó szikla, vagy felülünk valami zátonyon... — Bah! mi jut önnek az eszébe! Nézze csak, ott van egy lent, harmincz fonálnyira. Tisztességes zátony! 30 kilométer széles és hossza... Hm, a zátonyok! Ha tetszik, egyenkint felsorolom az ujjaimon...

— Tehát önnel nem történhetik hajótörés?

— Hízelvek magamnak.

— Ez önámitás, uram!

— Ön meg bolondult uram!

Mire heves szóváltás következett utas és kapitány között. Nem lesz már hajótörés! Nem, én nem maradok egy perccel sem tovább a te vízhatlan lélekvesztődön, s hasznomra fordítom az alkalmat, hogy a Mandragóra készül kikötni Senegálban.

Gyalog fegek elindulni a sivatag átkutatására, — ott legalább a veszély és véletlen valósággá lesz.

Béreczy Gyula.

(Folyt. köv.)

A légyott.

— Románcz. —

Az ég behunyta már szemét,

Halk a lugas, nincs semmi zaj...

Csak néha hallik egy sóhaj; —

Az ifju várja kedvesét.

Az óra üt... Jönnie kell...

Oly kedvező sötét az éj —

Át-átfut az ifjun a kék, —

Óh, nem sokára csókol, ölel

Bokor zörren... néz szertesét...

— Milyen deli karcsú alak!

— Óh, jöjj, epedve vártalak;

S kitárja mind a két kezét.

Szenvedélylyel öleli át,

— Te vagy, te vagy hát, édesem! —

Nézi epedve, édesen,

S megismeri — a nagy mamát.

Democrit.

PEGAZUS.

Miczikének.

Dicső Iris istenasszony ha újból
Arany almát vetne le magasból,
S nekem jutna pásztor Páris szerepe:
A felséges adományt én Micikém!!!
Száz Vénus közül is neked itélném,
— Bár soh' sem volt enyém szived szerelme.

HIREK.

— **Savanyu Józsi**, a hirhedt rablóvezér, becsületsértésért sajtópert akar indítani a „Nemzeti Csufság“ ellen, a miért az, az arczképét kiadta.

□ **A „Pesti Nyirlap“**-hoz az olvasóközönség, egy része azzal köszöntött be újévre, hogy ott hagyta.

** **Evva Lajost**, a népszínház igazgatóját kárhóztatja a „műpártoló közönség,“ hogy miért nem fizet Blahánénak annyit, amennyit Blaháné kíván. De Evva Lajos meg a „műpártoló közönséget“ kárhóztatja, hogy miért nem csinál annyi „telt házat“ neki, mint a mennyit ő kíván.

= **Az „Egyetértés“** papirjai annyira vannak emelkedőben, hogy néhány zsidót örülési rohamok környezik.

Istvántéri David Klein és az ü onokhája az Izidor.

— Nagyopám, zog e mol, odjan khinél leheti a füstáról elveszett 240,000 florin?

— Khérdezzél meg, Izidorlében, a „Nemzeti Csofság.“ Neki thodni kell körülményesen, mert már regényt is írja róla.

A műpártoló.

Gyémántkövy (a festőnél.) Mit? Maga 5 frtot kér ezért a rajzáért? Hát micsoda van ezen a papiroson, a mi megérne 5 frtot? Rá van rajzolva egy macska! Ezért követel maga 5 frtot? Én megkapom a legszebb macskát 50 krajczárért — életben.

Meg se ismerte.

— Jó napot, kedves gyermekem, nem te vagy a Kovács szabómester Annácskája?

— De igen, tisztelendő atyám.

— Akkor hát én kereszteltelek téged?

— Jaj, édes istenem! tisztelendő atyámat, ha meg nem szólit, már meg se ismertem volna.

A nagyságos úr haragja.

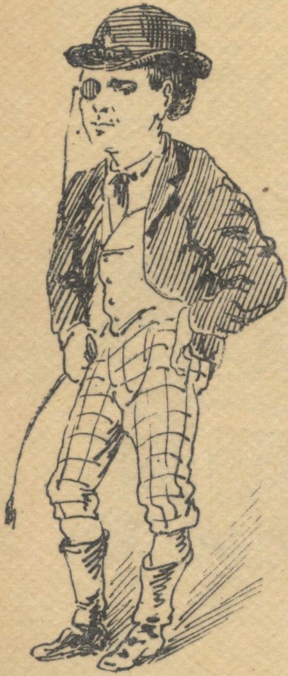
— Mért akarsz te tulajdonképen a szolgálatból kilépni?

— Hát az igazat megvallva, nagyságos úr, csak azért, mert a haragját már nem tudom tűrni.

— Ah, a haragomat! Hisz az olyas valami, hogy alig jön, máris elmegy.

— Igen, csakhogy az a baj, hogy alig megy el, már is ujra jön.

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember! Ki hitte volna, hogy a m. kir. főpostán is olyan gyönyörű gazdálkodás folyik, hogy a milliárdokat a folyósóra rakják ki a tisztelt tolvaj uraknak, egyenesen a szájukba, sőt a mint hallottam, egy új rendelet készül hatályba lépni, melynek erejénél fogva a bankók batyuba kötve, sorshuzás útján kijelölendő ismeretlen álarczosok által gyalogszerrel továbbittatnak a nagyvilágba. Igazuk van! mert a vasuti közlekedés nem a legbiztosabb, ha pl. összeütkezés történék és a fűtő halálos sebet kapna, mi történék a tengernyi banknótával? Az Isten őrizzen! Hanem az

se kutya a mit legujabban hallottam, hogy egy európai központi mágnes szövetkezetet akarnak létesíteni Budapesten, mely egyeslet tagjainak hivatásuk lenne kitűnően iskolázott futó lovak segítségével a szabad gondolatokat elfogdosni. Az lenne ám a nagyszerű vadászat. Azonnal jelentkeznek magam is s remélem, hogy összeköttetéseimmél fogva sikerülne magamat kineveztetni falka-nagynak. Óh mi isteni dolog lenne az! A Bodrit már kezdem a dologba bevezetni; ő lesz a vezér eb. Majd meg látom azután, hogy mer-e még az a haszontalan proletárság rugdalózni? No nézze meg az ember!

Egy rettenetes ujság.

— Nincs valami újabb hír? kérdi a postatisztól egy reporter, ki a postalopás miatt tudakozódni jött.

— De nagyon is van! felelte a hivatalnok.

— Ugyan kérem, mondja hamar tollamba, akarom mondani irónomba. — Futakóbi ezzel háttal neki dülvén az ajtónak, gyorsan kiveszi jegyzőkönyvét és irónját.

— Hát kérem az a frissen mázolt ajtó melyhez ön támaszkodott . . .

Az nap két ujdonság volt: a postatiszt korházba, a reporter pedig a rendőrséghez továbbított.

Az iskolából.

Tanító. Meg tudna-e mondani, hogy ki az az északi sark utazó?

Tanuló: Az északi sark-utazó oly egyén, a ki északfelé utazik, fagyos lábakat kap, és aztán róla könyvet ír.

A bíró előtt.

Bíró: Maga, vádlott, annak a 240.000 frtos lopásnak is részese?

Vádlott. Nem vagyok kérem bíró úr. Ide hoztak, még mielőtt megosztzkodtunk volna.

Apróhirdetésekből.

Feri.

Láttalak más hölgygel boldogan.

Azt hiszed, minden feledve van?

Váltóid ha ki nem fizeted:

Keserű léssen az életed.

Miért őrzi az ágyat?

— Ugyan édes szomszédasszony, csak nem beteg, hogy fényes nappal is ágyban fekszik?

— Óh nem, de tudja, őriznem kell az ágyat.

— Édes Istenem, ugyan miért már no?

— Hát csak azért, mertha felkelni találok, férjem azonnal elzalogosítja azt.

Fontos ok.

— Kedves Aladár, nővéredet, azt a bájos teremtményt óhajtom nőül venni.

— Az istenért kérek, netedd azt!

— De hát miért nem?

— Mert nem tud zongorázni.

— Nos, hisz az még nem szerencsétlenség?

— Már hogyne volna az, mikor valaki nem tud, és mégis zongorázik.

A. Ugyan mondja csak, hogy van az, hogy ismét annyi főpapot és főurat látni a fővárosban?

B. Igen egyszerű: hát a polgári házasságot jöttek újra — eltemetni.

Csak a rendőrség.

— Rendőr hallja, vajjon a gyanus posta tolvajok közt nincs-e az én rokonom is befogva?

— Az ön érdekeltsége gyanut kelt! Hol lakik ön?

— Kérem nagyot hallok, világosabban beszéljen.

— Jól van, de ne ráncigáljon! Hát igazolja magát, mert ön gyanus előttem.

— Najdszerő! Thodja, én ironi mosthand erről a nadjszerő regény a Nemzeti Csófságban; hát egy kis anyagra volna szökségem. A janusitást megfogom thorolni. Khikhapja magáét a rendőrség az enyém hős regényben.

A kulisszák mögöl.

— Leleplezett, rémes titkok. —

A függöny felgördült és — a publikum „Szököévé”-et élvezett szilveszter estéjén a nemzetiben.

A villanylámpák lezárták álmos szempilláikat — és a publikum aegyptomi setétségben találta magát, pedig Mihályfinak épen érzelgő jelenete volt Helvey Laurával; — Mihályfi azonban nem tudott a helyzet magaslatára emelkedni. Bezzeg másként Náday! Ő nem késett kijelenteni, hogy annak az ügyetlen Mihályfinak a helyében olyan faintos csókot czuppantott volna a kedves kis Laurácska orcájára mint a parancsolat . . .

És mondá a gépész: legyen világosság és lön ismét világosság.

Palotay Piroška leereszkedett egy — ergo, nem két — székre „Anonimus” úr (a Latabárral való duellum elkerülése okának okáért, Anonimus úr igazi neve csak kefelenyomatban nyomattatódott ki) kapván a kedvező alkalmon, álló helyzeiben

akarta előtte szive epedő érzelmeit kiönteni, de miután Piroškának kiméltóztatott jelenteni, hogy álló positurában a szerelem — vallás ebben a mai chic-kes viágban még nem chic: salonnadrágos féltérdre bocsájtkozott, és úgy próbálkozott szive áradatával s a poesissel megküzdni.

— Ejnye, ejnye, de lenne itt most mindjárt haddelhadd — mondja Gyenes — ha meglátná ezt Kálmán, a Latabár.

— Hogy is ne, hisz Latabárnak nem Palotay, hanem palota kell — sietett megjegyezni a szellemes Faludi.

— Faludi különben rettenetesen elkeseredett szellemes megjegyzése után, a miért őt mindig csak inas-szerepekre kárhoztatják.

— Látod, látod te körösmezei, mivé nem sülyedtünk — tört ki belőle az elkeseredettség — pedig hát Pécsert, de imádtak minket, de imádtak!!!

— Tempi passati! — ezt már Tóth Imre, színész nyelven Didi úr, a színfelügyelő mondta, ha mindjárt nem is ő mondta.

Ad vocem Didi!

Didi nem gentleman. Didi rápiritott Palotay Piroškára, mintha bizony amgy is nem elég piros volna szegény lánynak a — neve: „Piroška ne fecsej (nincs Thaliának olyan papja, papnője, mivel Didi bruder t ne ivott volna) mert felirlak és aztán majd megint jársz a nyakamra, hogy huzzam ki a nevedet!”

[A kit a kulisszák mögött hangos fecsegésért felirnak, az annyit jelent, hogy pénz t vagy az életedet.]

X. nagysám, magának egy kis joviális örömnapot szerzendő, kiváltotta minden schmukkját, a magy. kir. és hatóságilag is engedélyezett irgalmások házából. — Neki „sok, igen sok schmukkja volt:” a t ö b b e k k ö z t egy herczig kis ezüst csuspájzos kanala, melynek feje peripheriája olyan lehetett, mint — hogy többet nem mondjak — a Vizváry Gyula humorisztikus kobakja, a nyele pedig olyan hosszura talált megnőni, mint Podmaniczky intendans báró élő pipaszárai.

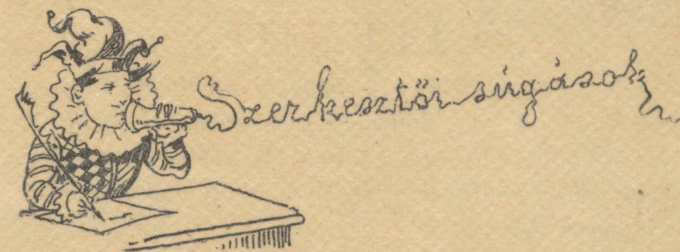
Az értesítés hitelessége iránt három évi garancia vállaltatik el.

Vizváry erőnek erejével a „le egészen a sárga földig”-féle theoria illetőleg praxis értelmében akarta a maga, valamint hozzártartozóinak hasára süttetni az új esztendei napot.

— A lányom sört kért, a feleségem champagnert, nekem meg ezek hegyibe még bordeauxira és teára jött guszusom — ütötte a nagy dobot. Jól van, legyen meg az ő akaratjok, de ha aztán annyit nem nyelnek le a jóból, hogy a napot is holduak nézzék: én biz Isten ezentul mindig náluk nélkül rugok be.

Uram Isten de jó is az, mikor az embernek olyan (földet) csókolnivaló rózsás kedve van!

Kék Maeska.

Mindazok, a kik bennünket az újév alkalmából szerencse kívánó soraikkal felkerestek, fogadják e helyütt szives köszönetünket. — Kánopusz. Mentül gyakrabban. — D—k K—n Szatmár) Megkaptuk. Igen örvendünk, ha a valóban nemes czélú vállalat felkarolásra talál. *) — K. E. (Debreczen.) Árkusokra ter-

*) „Előre” című költeményfűzér jelent meg, a Tóth Kálmán-szoboralap javára, Szatmáron, Pap Zoltán szerkesztésében. Irtak bele Pósa Lajos, Szabó Sándor, Petrikás Mór, s a fiatal írói nemzedék tehetségesebb tagjainak egész sora. Sok csinos költemény-

jedő kéziratában egy életre való szikrát sem találtunk. Vagy mentül kevesebbet, vagy mentül jobbat! — Cs. J. (Budapest.) Jó; de még jobb lenne; ha több lenne. Efféle apróságokat mindig szívesen fogadunk. — B. G. Szörnyüség dolgokat firkált össze ön. A papirkosár rég nem fogadott kebelébe ilyen csodabogarakat. — T—y I—s (Malaczka.) Levél ment. Üdvözet. — U. B. [Köszvény.] Hagyjon fel a versfaragással. Haszontalan időpazarlás. Inkább prózát. A versek nem sikerülnek. Ha megfogadja jóakaratu tanácsunkat, hasznát veszi. — Kázmér: Legyen karácsonya: „Népdalát” közöljük itt:

Ráncos csizmám piros bőr,
Szükre szabták, mégis bő;
Máskor bőre szabatozva.
Nem gyül meg így a bajom.

Bécsipiros keszkenőm,
Szőke, barna szeretőm;
Ez is, az is eladó,
De asszonyuk nem való.

Több kézitról s levélről jövőre!

Érdemes publikum!

*Arverezés, liczitálás,
Adóintés egyre járja.
Nem vigasság, keserűség
Keletkezik a nyomába.*

*Valamire én is intlek,
Jobb, mint ezer adóintés,
Amikor ezt olvasod:
Vigasságod leszen mindég.*

*Hogy hát végig mulasd, nevesd
Ezt a jövő ujesztendőt:
Szaladj frisen a postára!
És rendeld meg a „Füllentő”-t!*

Füllentő.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

„FÜLLENTŐ”-re.

A „Füllentő”-re, új évfolyama alkalmából, új előfizetést nyitunk. A „Füllentő” jelen számával ötödik évfolyamába lép. Megjelenik minden hó 10-én, 20. és 30-án csinos, izléses kiállításban, érdekes, változatos tartalommal, szép képekkel.

Előfizetési ára:

Egész évre 3 frt. — kr.

Fél évre 1 frt. 50 kr.

Gyűjtőknek öt előfizető után ingyen példány jár.

Mutatványszámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük azokat visszaküldeni.

nyel találkozunk benne. A füzet, mely méltán kérheti a pártolást, megrendelhető Deák Kálmán urnál vagy a „Szabadsajtó” könyvnyomdájában Szatmártt. Ára 1 forint.

Az előfizetési pénzek — legcélszerűbben postautalvánnyal — a „Füllentő” kiadóhivatalába (Budapest, VIII., stáció-utca 6. sz.) küldendők.

Egész éves előfizetők az 1885. évi „Füllentő-Naptár”-unkat féláron fogják kapni.

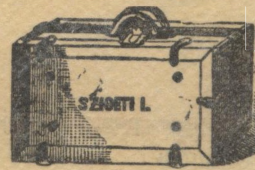
Az előfizetések mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldésében fennakadás ne történjék.

A „Füllentő” szerkesztősége
és kiadóhivatala.

SZIGETI LAJOS

szij- és nyereggyártó.

Ajánlja jól berendezett szijgyártóüzletét, u. m. nyergek, utazó bőröndök, vadász- és uti táskák, a legjuányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban kiszolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Üzleti helyiség:

BUDAPEST, VIII., Múzeum-körút 10. a nemz. múzeum mellett.

ZEISLER M. nyomdájában

Budapest, Istvántér 17. szám.

Megjelentek és kaphatók:

Humorisztikus népnaptár, 30 kr.

Képes népnaptár, ára 20 kr.

15 krajczáros naptár.

Mindenféle

MAGYAR és NÉMET NÉPDALOK.

Ismételadóknek

Humorisztikus népnaptár 18 kr.

Képes népnaptár 12 kr.

15 kr.-os naptár 10 kr.

NÉVJEGYEK, MEGHIVÓK,

legjutányosabb áron nyomtatnak.